

Arrest

nr. 62 914 van 9 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 7 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 april 2011 met referentienummer REGUL 5279.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOERMAN loco M. SAMPERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u oorspronkelijk afkomstig uit de deelstaat Andhra Pradesh, India. Omdat uw vader, die priester is binnen de geloofsgemeenschap van de zevendedag adventisten, werd overgeplaatst naar de deelstaat Orissa, groeide u daar grotendeels op. Nadat u geslaagd was voor uw twaalfde standaard, probeerde u in één van de twee universiteiten van de christelijke zevendedag adventisten binnen te geraken. Na drie pogingen was u dit nog steeds niet gelukt en daarom besloot u om in september 2004 naar Armenië te gaan om daar te studeren. Nog dat zelfde

jaar, in 2004, leerde u uw huidige echtgenote K.H. (...) (O.V. 6.699.974) kennen in de kerk van de zevendedag adventisten te Jerevan, Armenië. Sinds uw aankomst in Armenië heeft u regelmatig te maken gekregen met racisme en discriminatie. Zo werd u onder andere op straat door onbekenden aangevallen. Daarnaast kende u ook problemen omwille van uw geloofsovertuiging. De zevendedag adventisten zouden in Armenië volgens u aanzien worden als een sekte die moet worden uitgeroeid. Toen u op een dag deur tot deur pamfletten aan het uitdelen was, werd u geslagen. U ging naar de politie om klacht neer te leggen maar in plaats van de klacht te registreren werd u uitgelachen en uitgescholden. In juli 2010 werd u samen met vier andere mannen tijdens een vlaggenkamp in Goris gearresteerd. Hoewel jullie enkel basislessen gaven aan kinderen zoals Engels en lessen over fit en gezond leven, werden jullie ervan beschuldigd de kinderen te beïnvloeden. U werd zo'n 24 uur in de gevangenis opgesloten en mishandeld. Toen u werd vrijgelaten, werd u door een hoge politie ambtenaar gewaarschuwd. Hij zei dat indien u het land niet zou verlaten en u nog steeds uw geloof zou delen, hij ervoor zou zorgen dat u zou worden opgepakt en de rest van uw leven zou worden opgesloten in de gevangenis. Op dat moment vond u het beter het land te verlaten. U kon zich echter niet in India gaan vestigen met uw echtgenote omdat jullie daar ook problemen hebben ondervonden.

Toen u in juni 2009 samen met uw echtgenote uw familie ging opzoeken in India, werd u enkele dagen later op straat aangevallen door Hindu extremisten. Uw vader en broer wilden hiervan klacht neerleggen bij de politie maar deze weigerde een klacht te registreren. Zonder dit document wilden de ziekenhuizen u echter niet behandelen. Uiteindelijk slaagde uw vader erin een ziekenhuis te vinden dat u ondanks het ontbreken van een klacht toch wilde behandelen. U verbleef gedurende een maand in het ziekenhuis om te revalideren. U echtgenote, die niet gewond werd bij de aanval, had last van stress en werd hiervoor ook gedurende één dag opgenomen in het ziekenhuis. In Augustus 2009 keerden jullie omwille van de problemen die u had meegemaakt in India vroegtijdig terug naar Armenië.

In juni 2010 behaalde u in Armenië uw diploma als arts. Na uw arrestatie in juli 2010 besloten jullie Armenië te ontvluchten. U contacteerde een kantoor dat voor u uw reis naar België en de nodige documenten regelde. Op 3 oktober 2010 nam u samen met uw echtgenote en de reisagente een vlucht van Jerevan naar Kiev, Oekraïne. Van daaruit werden jullie met een auto naar België gebracht. Op 6 oktober 2010 diende u zowel als uw echtgenote een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Income Tax Department kaart uit India, uw doopcertificaat alsook dat van uw echtgenote, uw huwelijksakte en een Engelse vertaling daarvan, een kopie van uw diploma, een attest van ECIU of SDA, een SDA Attest Armenian Mission op naam van uzelf en één op naam van uw echtgenote, een attest van het ziekenhuis waar u behandeld werd in India op naam van uzelf alsook één op naam van uw echtgenote, enkele foto's, een dvd en een bundel internetartikels over de algemene situatie in Armenië en India op vlak van religie en discriminatie.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u vóór uw vertrek uit India in 2004 nooit enige problemen hebt gekend (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Het is pas in 2009, wanneer u samen met uw echtgenote op familiebezoek bent in India, dat u éénmalig zou zijn aangevallen door Hindu extremisten. Onder meer omwille van deze gebeurtenis vreest u in de toekomst in India opnieuw te worden aangevallen of zelfs te worden vermoord. Het volstaat echter niet een vrees in te roepen, u dient deze ook aannemelijk te maken. Er dient echter te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegde ter staving van de door u vernoemde vrees. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn of haar relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient daarvoor een aannemelijke verklaring te worden gegeven, hetgeen in casu niet het geval is. Het is in India immers gebruikelijk om in geval van criminele feiten van gemeenrechtelijke aard onmiddellijk klacht neer te leggen bij de politie waarbij dan een "First Information Report" wordt opgemaakt. De vaststelling dat u dit document niet kon voorleggen, verklaarde u door te stellen dat uw vader en uw broer naar de politie zijn gestapt maar dat deze weigerde de klacht te registreren (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Hoewel dit document volgens uw eigen verklaringen nochtans noodzakelijk was om te kunnen worden opgenomen in een ziekenhuis, is het toch wel enigszins merkwaardig dat uw familie niet méér inspanningen heeft gedaan om het document te bekomen. Voorts is het ook opmerkelijk dat u na uw problemen in India geen advocaat hebt gecontacteerd om uw zaak naar buiten te brengen en aan te klagen. Uw argumentatie dat een advocaat onnuttig is omdat ze bang zijn om de case van een Christen te verdedigen en in te gaan tegen de overheid die in handen is van extremistische groepen is pertinent onwaar. De op dit moment

grootste politieke partij, Indian National Congress (INC), heeft overigens zelf verscheidene Christelijke leden en een Christelijke voorzitter, namelijk Sonia Gandhi. Uit informatie die is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt overigens dat India een seculiere staat is met vrijheid van godsdienst (zie blauwe map). Verder wordt uw algemene geloofwaardigheid nog verder ondermijnt door uw ongerijmde verklaring dat u meent dat er in India geen christelijke advocaten zijn. Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er weinig geloof kan worden dat u in India in de onmogelijkheid zou verkeren om een redelijke bescherming te verkrijgen.

Wat betreft de door u ingeroepen argumentatie met betrekking tot de algemene situatie van Christenen in India dienen volgende zaken worden opgemerkt. Zo is er in India geen sprake van systematische vervolging van Christenen. Er is weliswaar sporadisch geweld tussen Hindu's en Christenen maar het is niet zo dat ieder Christen in India, meer dan 27 miljoen mensen oftewel 2.3% van de totale bevolking, louter omwille van zijn religie een reëel risico loopt te worden vermoord. De vaststelling dat uw ganse familie nog steeds in India verblijft ondermijnt nog verder de ernst van uw vrees te zullen worden vermoord omwille van uw religie. Het feit dat uw vader als hoofd van de Seventh Day Adventist gemeenschap in de deelstaat Orissa en uw broer als priester binnen die zelfde religieuze gemeenschap beiden een belangrijke positie bekleden en nog steeds in India wonen (zie gehoorverslag CGVS p. 16) relativeert nog meer de ernst van de door u geschetste situatie. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u, als gewoon praktiserend Christen, in uw land van herkomst een reëel risico loopt op vervolging.

Uit bovenstaande blijkt overduidelijk dat, zo er al geloof kan worden gehecht aan de door u beschreven situatie, u niet aannemelijk heeft gemaakt waarom u geen gebruik zou kunnen maken van een intern vluchtalternatief. Zo zijn er namelijk verschillende Indiase deelstaten, zoals Goa en Kerala, waar respectievelijk 26% en 19% van de inwoners Christen is en waar er ook geen sprake is van vervolging omwille van hun religie. Uw verklaring dat uw echtgenote blank is en zij daardoor onmiddellijk erkend zal worden als Christen (zie gehoorverslag CGVS p. 15) is niet afdoende. Zoals hierboven reeds werd aangehaald is Christen zijn in India an sich geen grond om te worden vervolgd.

Tot slot dient er, rekening houdend met het principe van eenheid van gezin, worden opgemerkt dat er wat betreft uw echtgenote evenmin ernstige problemen kunnen worden verwacht indien u zich samen met haar wenst te vestigen in India. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, is ook voor haar het Christelijk geloof geen afdoende reden om een ernstige vrees op vervolging te koesteren. Haar blanke huid, waardoor ze gemakkelijker zal herkend worden als Christen, verandert daar niets aan. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beschikt, blijkt dat het voor uw echtgenote mogelijk is om op basis van jullie huwelijk een "PIO Card" (Person of Indian Origin Card) te bekomen (zie blauwe map). Hiermee kan zij levenslang volledig legaal in India verblijven en beschikt zij over dezelfde rechten als een Indiaas staatsburger in de financiële, economische of educatieve sfeer. Na zeven jaar huwelijk, waarvan vijf jaar verblijf in India, is het voor uw echtgenote zelfs mogelijk de Indiase nationaliteit te bekomen, wat impliceert dat ze over de ganse lijn dezelfde rechten zal hebben als een Indiaas staatsburger.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw PAN kaart van het Income Tax Department bevestigt louter uw identiteit en nationaliteit. Uw huwelijksakte bevestigt uw burgerlijke staat en uw doopcertificaat bevestigt dat u lid bent van de zevendedag adventisten. Aan uw identiteit, nationaliteit, burgerlijke staat en lidmaatschap van de zevendedag adventisten wordt evenwel niet getwijfeld. Ze volstaan echter niet om uw aangehaalde vrees te staven. Wat betreft het attest van het Kalinga Hospital dient te worden opgemerkt dat dit ter uwer behoefte werd opgemaakt en bijgevolg geen objectieve bewijswaarde heeft. Daarenboven spreekt dit attest zich ook op geen enkele wijze uit over de oorzaak van de vermelde verwondingen. De internetartikels die u neerlegde, handelen louter over de algemene situatie in India. Er werd echter nergens naar u persoonlijk verwezen.

Tenslotte kan er nog gewezen worden op het feit dat in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote Karine Harutyunyan (O.V. 6.699.974) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoeker beroept zich in zijn eerste en enig middel op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 3 EVRM en artikel 10 van het EG Verdrag.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker een algemene uiteenzetting geeft over voormeld beginsel, maar geenszins in concreto enige aanwijzing geeft dat de commissaris-generaal dit beginsel zou geschonden hebben. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 11 februari 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Engels machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=NL&Submit=rechercheur&numaff=C-465/07>).

De Raad meent zoals verweerder stelt dat EG-Verdrag artikel 10 (oud; ten gronde vervangen door artikel 4 lid 3 VEU) over gemeenschapstrouw (nu 'unietrouw') bepaalt dat "de centrale overheden" zelf verantwoordelijk zijn indien de nationale wetgever verzuimt of niet tijdig of onjuist rechtstreeks werkende bepalingen van een Europese richtlijn heeft omgezet. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker meent hiervan een schending aan te voeren en dit wordt evenmin dienstig uitgewerkt.

De motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het gebrek aan overtuigend bewijs met betrekking tot de aanval door fundamentalistische Hindoes waarvan hij het voorwerp zou geweest zijn, de eventuele mogelijkheid gebruik te maken van een intern vluchtalternatief conform artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet en de mogelijkheid voor zijn Armeense echtgenote om zich bij hem te vestigen worden niet betwist en derhalve ook niet weerlegd. Ter zitting stelt de verzoekende partij dat hij geen beroep deed op een advocaat omdat hij slechts twee maanden in India verbleef. Dit is aannemelijk maar de Raad meent dat dit een overtollig motief is.

Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen. Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS